

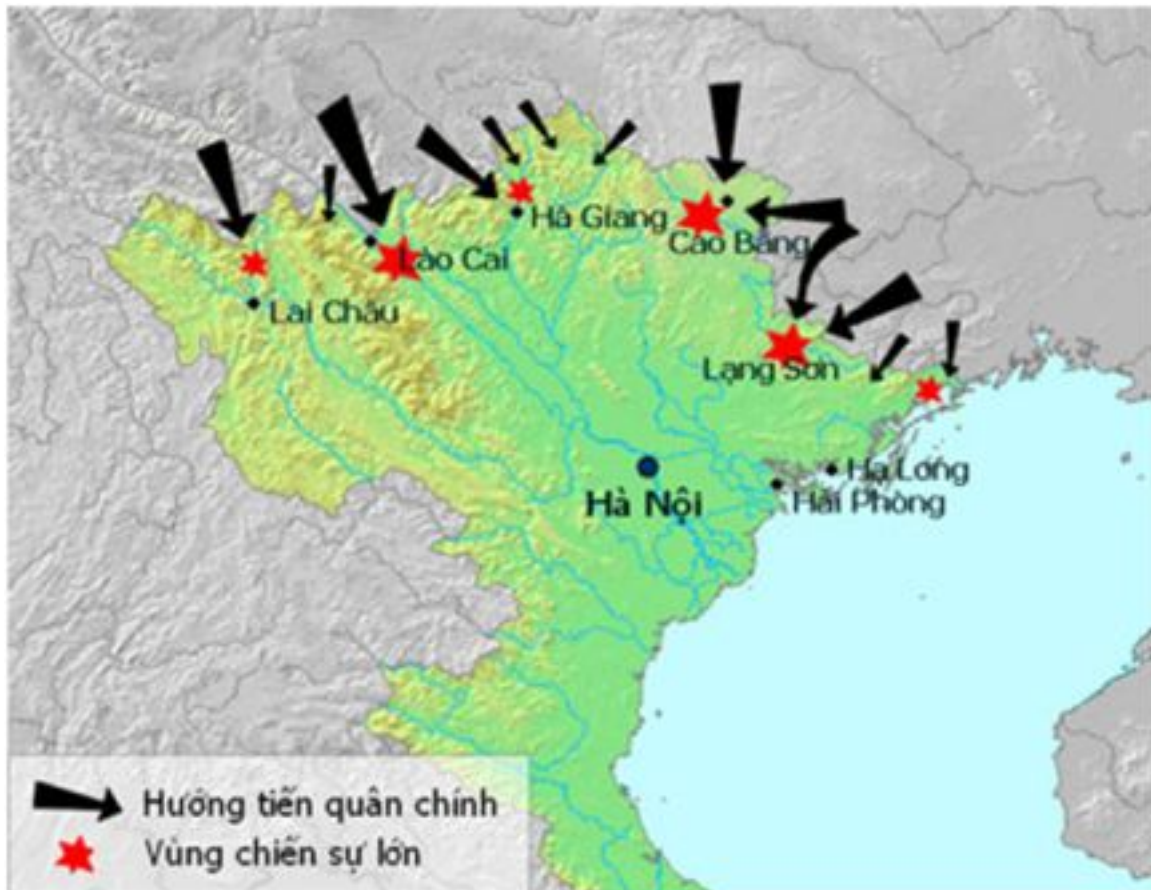
Một cuộc chiến tình báo lãng quên

Tác Giả: Song Chi

Thứ Hai, 28 Tháng 2 Năm 2011 14:20

2 năm trước, vào sáng sớm ngày 17 tháng 2, 1979

Trung Quốc bắt ngấm cuộc tấn công trên toàn tuyến biên giới đất liền với Việt Nam thuộc địa phận 6 tỉnh khác nhau từ Móng Cái (Quảng Ninh) đến Phong Thổ (Lai Châu).

Và sau một tháng thì Trung Quốc rút lui khi cả hai bên đều thiệt hại nặng nề về người, phía VN còn bị thiệt hại nặng về tài sản do bị phá hoại từ nhiều ngả, làng mạc, khu vực mà lính Trung Quốc đã chiếm đóng họ c trên đường lui quân.

Một cuộc chiến ngấm ngấm i nhng khc li t!

Trong suốt bao nhiêu năm qua, cuộc chiến tranh với Trung Quốc năm 1979 và sau đó, năm

1984, đã trở thành mặt trận chủ yếu mà đồng và nhà nước Cộng Sản Việt Nam hoàn toàn không muốn ngấm vào dân tộc mình.

Ngày 17 tháng 2, 2011 vừa qua cũng vậy. Toàn bộ hàng báo đài của nhà nước đưa “im thin thít.” Báo Thanh Niên có nhắc nhở qua bài “Lê Đình Chinh trong ký ức người mẹ” nói về liệt sĩ Lê Đình Chinh và báo Sài Gòn Tiếp Thị có bài “Lao Cai ngày 17 tháng 2” càng nhắc nhở nhân dân khi viết: “Không có nhiều ký ức về ngày này 32 năm trước tại thành phố Lào Cai. Tôi đi rảo chân quanh thành phố, hỏi thăm khắp phố, mọi người tôi hỏi đều nói không biết quanh thành phố Lào Cai có tấm bia kỷ niệm nào về cuộc chiến tàn khốc trong 16 ngày của 32 năm trước... Người ở Lào Cai gì không đủ quá nhiều để đổ vào cuộc chiến năm xưa, đó là thực tế mà tôi cảm nhận được...”

Còn lại báo chí chủ yếu theo khai thác những tin tức hàng ngày. Trang blog Da Vàng trong bài “Khi chiến tranh biên giới 1979 không đến với đám cưới Đan Lê” có một nhận xét chưa chất lượng trong lúc hàng trăm tờ báo chính thống không có một dòng nào về cuộc chiến 1979 thì hàng loạt báo lại đua nhau đưa tin, bài về đám cưới của hai cô gái đẹp Đan Lê!

Cuộc chiến tranh chủ yếu của nước mình qua báo chí nước ngoài, báo chí của người Việt ở hải ngoại, các diễn đàn trực tuyến, các trang blog cá nhân. Nhiều thông tin, tài liệu về cuộc chiến được công bố. Trang blog của

Tiến Sĩ Nguyễn Xuân Diện đăng bài nói chuyện của Đồng Tiến Bình tại một hội nghị nội bộ ngày 16 tháng 3, 1979, đúng ngày Trung Quốc rút khỏi VN. Qua đó, Đồng Tiến Bình thích nguyên nhân, lý do của cuộc chiến tranh mà phía Trung Quốc luôn luôn tuyên truyền là “đánh trả trả,” là “mặt trận phản động có giới hạn” để với Việt Nam xâm lược, “Cu Ba phản động Đông.” Theo Đồng, có 3 lý do lớn phải đánh VN. Một là “mặt trận thống nhất chống bá quyền quốc tế đòi hỏi có sự chuyển tải nên thiết để với Cu Ba phản động Đông để thúc đẩy mặt trận thống nhất chống bá quyền quốc tế,” hai là Trung Quốc cần có môi trường để tiến hành “xây dựng hiện đại hóa,” thì ba nhà quân đội giới phóng nhân dân Trung Hoa 30 năm nay không đánh trả, cũng cần phải tiếp tục là mặt trận.

Về sau này, nhiều nhà nghiên cứu, bình luận chính trị VN và quốc tế đã có các bài viết phân tích những toán tính của Đồng khi quyết định tiến đánh VN lúc đó. Và rõ ràng, Đồng đã “tính đúng,” dù cũng biết thật là nhân mạng người người Trung Quốc đã “đổ” khá nhiều về cuộc chiến này. Trong đó, cái đáng lưu ý nhất là quan hệ với Washington, đánh VN là “món quà tặng dành cho Mỹ” để đổi lấy lòng tin của Mỹ và việc mua của cho Trung Quốc với thế giới phương

Tây, bắt đầu 3 thập niên làm ăn và phát triển của Trung Quốc.

Bài nói chuyện của Đặng Tiểu Bình còn có một chi tiết khiến các thế hệ học sinh VN bây giờ sốc mà cảm thấy rợn ngốt, đó là “Mười ngày này trên đường trở về đã quét dọn một số hang, có một số vết tích giặc ở hang này hang nọ, một số thôn trang, cũng quét dọn mấy ngàn ngóc ngách, trên vòm ngóc ngách.” Thế nào là “quét dọn mấy ngàn ngóc ngách, trên vòm ngóc ngách”?

Bài “Kể niềm chiến tranh 1979, lính Trung Quốc thả nhện để ngăn giết dân Việt Nam” đăng trên trang Bauxite VN sẽ giúp đáp thắc mắc đó. Một người lính Trung Quốc tên là Võ Văn Chí Quân, khi đó là tiểu đội trưởng ở Dao Nhện Sơn Đoàn Bộ Binh 163 Quân Giải phóng Trung Quốc đánh chiếm Lăng Sơn đã viết nhật ký như sau: “Về sau camp trên của Sơn Đoàn 163 ra lệnh: giết người không được bắt (nguyên văn: 'cách sát vô luận'), cấm dùng pháo hoa tiễn, súng phun lửa, bắn phá và xăng tiêu diệt sạch người Việt Nam hết làng này đến làng khác. Đêm đến thấy ai đến thì coi đó là kẻ địch, cấm việc xử súng bắn coi như bắn nhầm. Khi đánh chiếm các thôn trấn, chỉ cần đứng trên đường phố cũng bắt chấp nhà dân, cấm quan sát đi đến, cấm dùng mấy trăm tên thu hút đánh sập và san bằng toàn bộ cửa ngõ, sân bay... tất cả các kiến trúc công cộng có thể hủy hơn 2,900 chỗ ở thôn trấn Lăng Sơn.”

Quân Trung Quốc rút về nước qua thôn trấn Đặng đã khuôn vẽ Trung Quốc “tuyệt đối nghiêm chỉnh gì có thể mang đi để nhện máy móc, lương thực, thiết bị văn phòng; tháo tất cả các thanh ray đường sắt; cái gì không mang đi để nhện tung tất cả.” Và “không thể một thôn nào để giành chiến thắng”!

Một tài liệu khác cũng đề cập đến và đăng trên trang Bauxite Vietnam thì cho biết: “Kể niềm chiến tranh 1979 Trung Quốc thả nhện gần 10 triệu quặng mìn tại vùng biên giới Việt-Trung trước khi rút quân về nước.”

Tác giả, một người Trung Quốc tên Võ Văn Quốc Hien viết: “Loại vũ khí này nếu không dùng một thời thì sẽ hỏng hóc, gây tai nạn nghiêm trọng cho người dân trong vùng. Nghe nói một xóm 87 người thì chỉ còn 78 chân, bình quân một người chỉ có 0.9 chân. Mìn còn có thể tác động tại vùng biên giới này trong 20 năm.”

Tính chết dã man của giới lãnh đạo và binh lính Trung Quốc đã bộc lộ rõ ràng trong cuộc chiến dù là người này. Chưa kể, sau đó, có những vùng đất đã biến mất vĩnh viễn vào tay Trung Quốc.

Như mọi người đã biết, Việt Nam có bao giờ mất đi lòng tự hào của mình. Ngày 17 tháng 2. những cuộc chiến tranh biên giới, những nhu người Việt cũng dần lòng và dần nhau, không có nghĩa là để khi nào cảm thù, những người luôn luôn tinh táo và cảnh giác, những ngày nay, khi Trung Quốc càng giàu mạnh hơn gấp bội và ngày càng bành trướng không che giấu!